

Ivo Pejčoch (18. 3. 1962 – 20. 7. 2019)

V sobotu 20. července 2019 zemřel historik Ivo Pejčoch. Stalo se tak v důsledku těžké nemoci, která jej o rok dříve upoutala na nemocniční lůžko. Přesto byla zpráva nečekaná, neboť přišla ve chvíli, kdy se jeho zdravotní stav začínal pozvolna zlepšovat.

Ivo Pejčoch patřil k lidem, kteří v životě nedostali nic zadarmo, a rovněž jeho cesta k vysněné práci vojenského historika byla mimořádně dlouhá a klikatá. Zájem o techniku, který projevoval od dětství, mohl uplatnit na střední průmyslové škole. Po maturitě a základní vojenské službě pracoval mnoho let jako technik v oboru telekomunikací. Fascinace technikou a historií jej přivedla do společnosti nadšenců, kteří si za svůj koníček vybrali plastické modelářství. Toto hobby se tehdy neobešlo bez náročného získávání informací a podkladů. Nedůvěra k oficiálním údajům a potřeba ověřovat veškerá data jej paradoxně do budoucna vybavily pro historickou práci.

Změna společenských poměrů po roce 1989 mu umožnila věnovat se vojenské historii oficiálně. Mnohaleté studium problematiky druhé světové války a osobní entuziasmus se protuly v myšlenku vydávat vlastní oborový časopis. Ten dostal název *Historie a plastické modelářství* (HPM) a od počátku se mohl pochlubit slušnou věcnou i grafickou podobou. Ivo se o své „dítě“ pečlivě staral a časopis zejména pod jeho vlivem dosáhl vy-

Foto: Jiří Plachý

soké odborné úrovni. Dvě desetiletí představoval ve svém žánru etalon pro podobné publikace.

Ruku v ruce s tím rostla i Pejčochova erudice. Nespokojil se s amatérskou úrovní své činnosti a začal si doplňovat formální vzdělání. Vybral si prestižní Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, kde v roce 2005 absolvoval magisterské studium historie. Následovalo doktorské studium završené dizertační prací na téma meziválečné československé obrněné techniky.

Zázemí pro odbornou činnost našel ve Vojenském historickém ústavu,

kam nastoupil v roce 2007 do týmu Jiřího Rajlichy. Ocítl se tak v okruhu spřízněných kolegů, do kterého odborně i společensky rychle zapadl. Autorskou dvojici vytvořil s Jiřím Plachým či Prokopem Tomkem, s nimiž napsal řadu knih a studií. Od tématu druhé světové války se postupně dostával i k dalším dějinným etapám 20. století, ať už první světové války, První československé republiky, nebo komunistické diktatury. Podobně dokázal rozšířit původně specificky vojenský záběr na celospolečenskou rovinu. Jeho životní energie i nabyté zkušenosti vyústily v neuvěřitelně bohatou knižní produkci, kterou doplňovaly stovky drobnějších studií a článků. Pro svůj osobitý projev se stal rovněž oblíbeným komentátorem historických událostí v médiích, a jako nepřehlédnutelná postava se dokonce objevil i v románu Václava Kahudy *Vítr, tma, přítomnost*.

Ivo Pejčoch nás opustil předčasně v 57 letech. Množství plánů a projektů, které nosil v hlavě, už zůstane nezrealizováno. Chybět bude i jeho svérázný pohled na svět a originální humor, které z něho dělaly zábavného společníka a pomáhaly mu v životě překonat četné překážky. Neopouštěly ho ani v posledních měsících života, které byly pro něj a jeho okolí obzvláště těžké. Česká historiografie v něm ztratila poctivého pracanta a inspirující osobnost zároveň. Pro ty, kteří měli čest jej poznat osobně, je to ztráta dvojnásobná.

Jan Vajskebr

